

N:o 37.

Af herr **Lindblad**, med förslag till ändrad lydelse af 59 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.

Inga skatter äro populära, men kanske allra minst vägskatten, särskildt för dem, som hittills gått fria; man har så svårt att förstå, att alla bördor utjämnas och bli lättare att bära, då tungan fördelas på en större allmänhet. Särskildt är det järnvägsfolket, som har fribiljett och kan taga varor fritt på järnväg, som ej förstår nyttan och välsignelsen af *vägskatt*, likaså ock lägenhetsägaren i ett municipalsamhälle eller anorstädes, som mestadels blott »går» på vägen eller på sin höjd »åker velociped», han får ej lätt i sitt hufvud, att han »sliter» vägen, äfven om han alldeles står där, när vägen tar slut eller blir mindre god.

Billigheten bjuder då att tillse, om någon lindring rättvisligen kan beredas; och måhända vore det berättigadt, att löntagaren, hvars sammanlagda årsinkomster enligt inkomstskatteförordningen ej gå upp till 2,000 kr., slipper med half vägskatt; likaså ock ägaren af annan fastighet med högst 5,000 kr. taxeringsvärde, då hans sammanlagda årsinkomster efter nämnda förordning ej uppgå till 2,000 kr. Dessa kategorier af skattdragande inbegripas äfven bland dem, som i andra förordningar om direkt skatt räknats till de mindre och åtnjutit afdrag.

Man fordrar med rätta, att vägbesväret rättvisligen uppskattas. Då statsbidraget ej kan eller ens torde böra tillmätas rikligare, så blir det naturligt, att den, som i första hand ansvarar för vägens underhåll och

utför arbetet, är rädd att bli lidande. För en jämnare uppskattning har lagstiftningen redan sört. Men många tillfälligheter spela här in, såsom olika grusåtgång olika år, och att olika vintrar ibland hindra användning af på öar belägna grustag och man får nöja sig med sämre och längre bort belägna grustag. Uppskattningen kan därför blott blifva en genomsnittsvärdering. Å andra sidan får också tagas i betraktande, att landbrukaren kan göra dessa arbeten med eget folk och egna dragare samt i regeln på för honom tjänliga tider. Slutligen tillkommer ock de senare årens automobiltrafik, som vill resa nya kraf på vägbredd och vägunderhåll, hvartill automobilens ägare kanske ej bidrager med ett öre. Länsmännen sägas fått order att särskildt tillse vägbredden och hålla efter gräskanternas borttagande, här och hvar schablonmässigt äfven på bygdevägar, som ej få med automobil befaras! Undantagsvis sker nämligen automobiltrafik, märkligt nog, på alla vägar.

Erfarenheten gifver nogsamt vid handen, att detta urgamla besvär bör behandlas med en viss försiktighet: å ena sidan bör ej allmänheten inbilla sig, att vårt land har råd att ständigt hålla vägarna i vårt vidsträckta land i alla väder i ypperligt skick, och å den andra må utjämning och fördelning af kostnaderna ske i görligaste mån, allt under tillämpande af billighetens fordringar. Man må därjämte ha klart för sig, att lika litet som man fordrar, att jorden i Norrland skall stå i samma pris som i Skåne, eller att af staten underhållna järnvägar skola anläggas lika förgrenade i obygderna som i hjärtat af landet, lika litet kan man begära att kostnaden för vägunderhåll skall ställa sig lika inom hela landet.

Med stöd af det anförda får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville antaga följande ändrade lydelse af lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landsbygden.

§ 59. — — — — —

c) att frälseränta samt annan fastighet påföres en vägfyrk för hvarje 200 kronor af taxeringsvärdet, samt

d) att inkomst påföres en vägfyrk för hvarje trettio kronor af den beskattningsbara andelen däraf, dock med iakttagande att hvad som ej uppgår till hel vägfyrk bortfaller och i fråga om c) och d)

att för den, hvars inkomst enligt inkomstskatteförordningen ej uppgår till 2,000 kronor, vägfyrktatet minskas till hälften för inkomstbeloppet äfvensom för annan fastighet, då dess taxeringsvärde ej öfverstiger 5,000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1909.

Ernst Lindblad.

N:o 38.

Af herr **Ekelund**, om *åvägabringande af effektiva lagbestämmelser för betryggande af skogens återväxt å område, hvarest besittningsrätt upplåtits åt utlänning.*

I § 1 af lag angående vård af enskildes skogar af den 24 juli 1903 stadgas: »Å skogsmark, tillhörig enskilde, må ej afverkning så bedrifvas, eller efter afverkningen med marken så förfaras, att skogens återväxt uppenbarligen äfventyras. Har sådan vanskötsel af skogsmark ägt rum, vare den, som låtit densamma komma sig till last, pliktig att vidtaga de åtgärder, som för återväxtens betryggande äro erforderliga. Är af ägare afverkningsrätt upplåten till annan och har denne gjort sig till vanskötsel skyldig, vare jämväl ägare ansvarig för att sådana åtgärder vidtagas; äge dock af den skyldige söka åter hvad han sålunda nödgats utgifva.»

Det är sålunda lagens mening att, om afverkningsrätt upplåtes genom aftal, skyldigheten att verkställa för återväxten behöfliga åtgärder i första rummet tillkommer afverkaren och först i andra rummet markägaren.